

ድንገቱ

መምህሩ ናቸው፤ የእነዚህን ባለሀብቶች የሕይወት ታሪክ ሥሩ ብለው የሰጡን፡፡ ስምንት ባለ ሀብቶች፡፡ እነዚህን ሰዎች የምናውቃቸው በቴሌቪዥን እየቀረቡ ስለ ልማት ሲናገሩ ነው፡፡ አንዳንዶቹ እንዲያውም ተሸልመዋል፡፡ እኛ መምህራችንን ጠየቅናቸው፡፡ እነዚህን ለምን መረጧቸው? ስንል፡፡ እርሳቸውም «እነዚህን በሦስት መመዘኛ መረጥኳቸው» አሉ፡፡ «አንደኛ ልማታውያን ናቸው፤ ሁለተኛ ተሸላሚ ናቸው፤ ሦስተኛ ደግሞ ዛሬ ቢጠሯቸው የማይሰሙ የናጠጡ ባለጠጎች ናቸው፡፡» አሉ መምህራችን፡፡ «ስለዚህም ወጣቱ ትውልድ ከእነርሱ ስምህርት መቅሰም አለበት፡፡ ሀብት እንዲሁ አይገኝም፡፡ ተለፍቶ ነው፤ ተደክሞ ነው፡፡ ደም ተተፍቶ ነው፡፡ ጥፍላዊ ለመድረስ ከሁሉ መጀመር ያስፈልጋል፡፡ ከዕንቁላል ንግድ ተነሥተው ሚሊየን ሆኑ አሉ፡፡ ከሰቆ በደረቱ ተነሥተው ሚሊየን ሆኑ አሉ፡፡ ከአንዲት ሰቆ ተነሥተው ሚሊየን ሆኑ አሉ፡፡ ከጉልት ተነሥተው ሚሊየን ሆኑ አሉ፡፡ እነዚህ ለትውልዱ አርአያ ናቸው» አሉን መምህሩ፡፡

ስምንት ቡድን ተቋቋመ፡፡ ስምንቱ ቡድኖች አንዳንድ ሚሊየን ያዙ፡፡ ታሪካቸውን የምንሠራበት ቅጽ ተሰጠን፡፡ የመጀመሪያዋን ብር እንዴት አገኛት? ወደ ሚሊየንነት በየት መገድ ተጓዙ? ምን ዓይነት ውጣ ውረዶችን አለፉ? እያንዳንዱን ሀብት እንዴት አጠራቀሟት? የሚሉ ጥያቄዎች ተሰጡን፡፡ እኛም የደረሱንን ባለሀብቶች እያነሣን ብንገኝ ባለሀብት ምርጥ ታሪክ ሳይኖራቸው አይቀርም፡፡ እንዲህ እና እንዲያ ስምተናል እያልን እንፎካከር ጀመር፡፡ በቡድን የተሰጠንን ባለሀብቶች ታሪክ ሠርተን ከሁለት ሳምንት በኋላ ለመገናኘትና የደረሰንበትን ለመወያየት ተቀጣጥረን ተለያየን፡፡

ከሁለት ሳምንት በኋላ በመወያያ ክፍላችን ስንገናኝ ሁላችንም ፈገግታችንን ለባለሀብቶቹ ሽጠንላቸው የመጣን ይመስል እንዳኮረፍን ነበርን፡፡ ሁሉም አንድ ሃሳብ አቅጣጫ መጠቀሚያ ራሱን ይወዘውዛል፡፡ መምህራችን እስኪመጡ ድረስ የረባሽ ስም ይጻፋል የተባልን ይመስል ዝም እንዳልን ነበር፡፡

መምህሩ መጡና ብሉ የደረሳችሁበትን አቅርቡ አሉን፡፡ ሁሉም ዝም አለ፡፡ «የቤት ሥራችሁን አልሠራችሁም ማለት ነው?» አሉን፡፡ ዝም፡፡

የመጀመሪያውን ቡድን ጠሩ፡፡ ልጆቹ ወጡ፡፡

«እኛ ያገኘናቸው ባለሀብት ምንም ነገር አልነበራቸውም፡፡ የሀብት ማግኛ መንገዳቸውም ማመቻቸት ይባላል፡፡ ድንገት አንድ ዘመዳቸው ከአንድ ድርጅት በርካሽ የግንባታ ማሸነፊዎችን እንዲገዙ አመቻቸላቸው፡፡ ማሸነፊዎቹንም ለመግዛት ከባንክ ብድር ተመቻቸላቸው፡፡ ብድሩንም ለመውሰድ ኳለተራል ተመቻቸላቸው፡፡ በዚህም የተነሣ በአንድ ጊዜ በሁለት እጅ የማይነሡ ባለሀብት ሆኑ፡፡»

«እሺ ከድህነት እንዴት ነው ወደ ባለሀብትነት የተለወጡት? ሂደቱ ምን ይመስል ነበር?»

«ምንም ሂደት የላቸውም፡፡ በድንገት ተነሡ፤ በድንገት አደጉ፤ በድንገት ተመነደጉ»

«እሺ እናንተስ አሉ ወደ ሁለተኛው ቡድን ዞረው፡፡ ልጆቹ ተነሡ፡፡

«የኛ ባለሀብት ምንም ነበሩ። የሀብት መንገዳቸውም «ማስገባት» ይባላል። ድንገት አንድ ባለ ዘጠኝ ፎቅ ሕንጻ ሲሠሩ ታዩ። ምንድነው ተብሎ ሲጣራ ሚስታቸው የእነ እንትና ዘመድ ናቸው አሉ። እንዴት አንድ ቀን ነው አሉ። መኪና ሙሉ ሞባይል ጭነው ከሐርቲቪክ አዲስ አበባ የገቡት። ፈታሾቹም ምን አፍዝ አደንግዝ እንደተደገመባቸው አይታወቅም እንደ ኤድስ ማስታወቂያ አላየንም አልሰማንም ብለው አሳለፏቸው። ይሄው ሚሊየነር ሆኑ»

«አናንተስ» አሉ ገርሟቸው ሦስተኛዎቹን ቡድኖች

«የኛ ባለሀብት ደግሞ ንክኪ ናቸው ይባላል። ሳይነካኩ በፊት ግንቦኛ ነበሩ። ከተነካኩ በኋላ ግን በሞቱ ሰዎች ስም ሳይቀር መሬት እየወሰዱ ቸበቸቡት። አሁን ስለ መሬት ፍትሐዊ አጠቃቀም ትምህርት የሚሰጥ የሪል ስቴት ባለሀብት ሆነዋል። ከቀበሌ ቤት ወጥተው ቀበሌ የሚያህል መሬት ወስደው ለቀበሌ ደንብ ማስከበር የሚያስቸግር የሀብታም ቀበሌ የሚሆን ሪል ስቴት እየገነቡ ነው። ይኼው ነው» አለ የቡድኑ መሪ።

አራተኛው ቡድን ተነሣ።

«የኛው ለየት ይላሉ። የሀብት ማግኛ መንገዳቸውም «መጠጋት» ይባላል። ከአንድ ሀብታም ሰው ጋር አንድ ወዳጃቸው ያገናኛቸዋል። የእርሳቸው ሥራ ሀብታሙ ሲያዝን እርሳቸው ማልቀስ፣ ሀብታሙ ሲስቅ እርሳቸው መንከትከት፣ ሀብታሙ ሲያመው እርሳቸው መርፌ መወጋት፣ ሀብታሙ ሲሸተው እርሳቸው ማነጠስ፣ ሀብታሙ ሲናደድ እርሳቸው መደባደብ ብቻ ሆነ። ከዚያም እርሳቸውም ሳያስቡት፣ ሽረ እንዲያውም ሳያውቁት ሚሊየነር ሆነው ተገኙ።

አምስተኛው ቡድን ቀጠለ።

«እኔህኛው ባለሀብት «መሰጠት» በተባለው መንገድ ነው ሀብት ያገኙት። ምን ነገር አልነበራቸውም። ነገር ግን በአንድ ባለ ሥልጣን አማካኝነት እኔ የኛ ያሉ ፕሮጀክቶች ሁሉ ይሰጧቸው ጀመር። ቢወዳደሩም ያልፋሉ፤ ባይወዳደሩም ያልፋሉ። እንኳን የመንግሥት የኤን ጂ ኦ ፕሮጀክቶችም ይሰጧቸዋል። እነሆ በዚህ መንገድ ዛሬ የሀገሪቱ ወሳኝ ባለሀብት ሆነዋል»

ስድስተኛው ቡድን ተከተለ።

«የኛ ባለሀብት የሀብት መንገድ «ብቻ» ይባላል። አንድን ዕቃ ለማስገባት የሚፈቀድላቸው እነ እገሌ ብቻ ናቸው። ስለዚህም በፈለጉት መንገድ የፈለጉትን ዓይነት ዕቃ ያስገባሉ። በፈለጉት ዋጋም ይሸጣሉ። መመሪያቸው ብትፈልግ ግዛ ባትፈልግ ተወው ነው። እኔህ ባለ ሀብት ከዐሥር ዓመታ በፊት አንዲት የሸቀጣ ሸቀጥ ሱቅ ብቻ ነበረቻቸው። በአንድ እርሳቸውም በማያስታውሱት ቀን ግን የሆነ ዕቃ «ብቸኛ አስመጭ» እንዲሆኑ ተሾሙ። ተሾመውም አልቀሩ ይኼው ሚሊየነር ሆኑ።

«ሰባተኛውን ቡድን» አሉ መምህሩ

«የኛው ሰው የሀብት መንገድ «ትብብር» ይባላል። እርሳቸው መርካቶ ሱቅ ከፍተው ከዱባይ ዕቃ ያመጡ ነበር። እንድ ባለ ሥልጣን ግን ሰው ብቻውን ይሆን ዘንድ መልካም አይደለም፤ ረዳት እንፍጠርልዎ አላቸው።

እርሳቸውም ተስማሙ። ረዳት የመንግሥት ባለ ሥልጣንም ተፈጠረላቸው። ከእርሱም ጋር ሸሪክ ሆኑ። እነሆም መንገዱን እርሱ ሲጠርግ ሥራውን እርሳቸው እየሠሩ ባለሀብት ተባሉ።

ጉድ ነው ዘንድሮ አሉ መምህሩ። ስምንተኛው ቡድን ቀጠለ።

«የዚህኛው መንገድ «ቀንዶ» ይባላል። ባለ ሀብቱ ከብት እያረዱ በመሸጥ ይታወቃሉ። አንድ ሰው ግን ከብት እዚህ ከምትሸጥ ለምን ድንበር ሄደህ አትሸጥም አላቸውና። ወሰዳቸው። የሀገሪቱንም የቀንድ ከብቶች ድንበር እያሻገሩ ሶማሌና ሱዳን መላክ ጀመሩ። ሰውም ቀንዶ ይላቸዋል። እርሳቸውም ቀንዳም ባለሀብት ሆነዋል።

መምህሩ ተነሡና አፈጠጡበን።

«እና ታሪካቸው ይኼ ነው ማለት ነው። በዚህ አልፈው፣ እንዲህ ሆነው፣ ይህን ተፈትነው፣ ይህንን ውጣ ውረድ አልፈው፣ ይህን ልምድ ቀስመው የሚባል ታሪክ የላቸውም ማለት ነው?» አሉ መምህሩ።

አንዱ ጓደኞቹን ተነሣና «አዎ፤ ሀብት እንጂ ታሪክ የላቸውም። ሀብታቸው ድንገቴ ነው። በቃ ድንገት ተነሥተው እንደ ሮኬት ተተኮሱ። በቃ። ከአንድ ቀጥለው ሚሊየን ነው የቆጠሩት።»

«ታዲያ እንዴት ነው ለእናንተ አርአያ የሚሆኑት?» አሉ መምህሩም ተናደው።

«አርአያ ባለ መሆን ነዋ አልናቸው።

© ይህ ጽሑፍ በአዲስ ጉዳይ መጽሔት የወጣ ነው